

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/148/2018
Identifikačné číslo spisu: 1214227799
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1214227799.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Catering International s. r. o., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 30, IČO: 44 425 775, zastúpeného JUDr. Dagmar Schmidtovou, advokátkou so sídlom v Poprade, Hlavná 28, proti žalovanej UNIQA poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Krasovského 15, IČO: 00 653 501, zastúpenej splnomocnenkyňou PRK Partners s. r. o., so sídlom v Bratislave, Hurbanovo námestie 3, IČO: 35 978 643, o zaplatenie 13 731,55 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19 C 325/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2017 sp. zn. 3 Co 68/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 13. októbra 2015 č. k. 19 C 325/2014-163 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovanej zaplatenia 13 731,55 € s príslušenstvom titulom nevyplateného poistného plnenia; žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy právneho zastúpenia 1 123,67 € k rukám právneho zástupcu žalovanej. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobca so žalovanou uzatvorili 7. mája 2010 poistnú zmluvu č. 8120216706, ktorej predmetom bolo poistenie škody vzniknutej na živote a zdraví alebo materiálnej škody spôsobenej činnosťou poisteného tretej osobe, nákladov na zisťovanie a odvrátenie nárokov na náhradu škody uplatňovaných treťou osobou, škody spôsobenej vadným výrobkom poisteného a regresných nárokov Sociálnej a zdravotných poisťovní. Z rozhodnutia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva z 12. januára 2012 vyplynulo, že žalobcovi bola uložená pokuta za správny delikt zistený 21. októbra 2011 pri cielej kontrole na základe hlásenia epidemického výskytu prenosného ochorenia u zamestnancov Hypermarketu Tesco Lamač po konzumácii jedál poskytovaných žalobcom v závodnej jedálni. Žalobca bol zaviazaný na náhradu škody ako aj na náhradu trov konania rozsudkami Okresného súdu Poprad č. k. 21 C 369/2012-92 zo 16. mája 2014, č. k. 13 C 188/2017-126 z 28. apríla 2014, č. k. 13 C 198/2012-82 z 5. novembra 2013, č. k. 11 C 396/2012-47 z 18. apríla 2013, č. k. 7 C 188/2012-83 z 5. marca 2014, č. k. 17 C 397/2012-95 z 15. novembra 2013, č. k. 7 C 397/2012-76 z 5. marca 2014, č.

k. 13 C 199/2012-133 z 10. februára 2015. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že medzi stranami sporu bol založený občianskoprávny vzťah titulom uzatvorenej poisťovnej zmluvy, ktorej predmetom bolo poistenie všeobecnej prevádzkovej zodpovednosti za škodu s pripoistením zodpovednosti za škodu spôsobenú vadným výrobkom a rovnako mal za nesporné, že žalovaná pristúpila k poskytnutiu poistných plnení z poisťovnej udalosti č. 3008332213 zo 17. októbra 2011 okrem poistného plnenia v rozsahu trov konania, trov právneho zastúpenia a trov exekučného konania v sporoch žalobcu s poškodenými. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uplatnený nárok nemožno priznať s poukazom na čl. 2 bod 5 Všeobecných poistných podmienok (VPP). Mal za preukázané, že žalobca porušil povinnosti ustanovené § 26 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, za čo mu i bola uložená pokuta a porušil i povinnosti uvedené v čl. 11 bod 8 a 10 VPP, keďže včas neoznámil žalovanej vznik udalosti zo 17. októbra 2011, napriek tomu, že už 21. októbra 2011 bola vykonaná kontrola Regionálnym úradom verejného zdravotníctva a bola mu uložená pokuta 1 331 €. Žalobca poistnú udalosť nahlásil až 30. apríla 2013. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že žalobca nepreukázal, že by vykonal nejaké opatrenie smerujúce k tomu, aby zabránil podaniu žalôb na súd a obmedzil rozsah škody. Dospel k záveru, že žalovaná oprávnene odmietla nahradiť trovy súdnych konaní o náhradu škody na zdraví v súlade s čl. 2 ods. 5 VPP a na uvedenom základe žalobu žalobcu v zmysle § 788 ods. 1 a 3, § 799 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) ako neopodstatnenú zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 30. novembra 2017 sp. zn. 3 Co 68/2016 na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie; žalovanej priznal proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, skonštatoval správnosť dôvodov uvedených súdom prvej inštancie a vyporiadal sa s námietkami žalobcu ako s nedôvodnými. Dodal, že bolo preukázané oneskorené nahlásenie poisťovnej udalosti, pričom podľa čl. 11 ods. 10 VPP bolo povinnosťou žalobcu okamžite po zistení udalosti, ktorá by mohla byť dôvodom vzniku práva na poistné plnenie oznámiť poisťiteľovi vznik takejto udalosti. Žalobca porušil i povinnosť, ktorá mu bola stanovená čl. 11 bod 8 VPP, teda povinnosť dbať, aby poistná udalosť nenastala. Odvolací súd nepovažoval v odvolaní uvedené námietky za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, pričom dôvodil, že odvolací súd rozhodol rozdielne ako dovolací súd rozhoduje tú istú právnu vec. Poukázal a k dovolaniu i pripojil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 19. apríla 2011 sp. zn. 5 Cdo 1/2010 a rozsudok najvyššieho súdu z 30. júna 2008 sp. zn. 3 Cdo 234/2007. Dôvodil, že odvolací súd zamietnutie žaloby oprel o skutočnosť, že náhrada súdnych trov je z poistenia vylúčená z dôvodu, že žalobca sám spôsobil, že poistná udalosť vznikla. V tejto súvislosti poukázal na objektívnu zodpovednosť žalobcu danú podľa § 420a OZ, v zmysle ktorého, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou. Rovnako za nesprávne považoval zamietnutie žaloby i z dôvodu porušenia prevenčnej povinnosti žalobcu. Namietal, že odvolací súd rozhodol rozdielne od dovolacieho súdu, ktorý túto právnu otázku posúdil tak, že porušenie prevenčnej povinnosti subjektu nemá žiadny dopad na objektívnu zodpovednosť. Poukázal na skutkové okolnosti danej veci, nesprávne právne posúdenie, opakovane zdôrazňujúc, že porušenie prevenčnej povinnosti nemá dopad na objektívnu zodpovednosť. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 234/2007 z 30. júna 2008, v ktorom sa uvádza, že „za škodu sa v právnej teórii a praxi považuje ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom - peniazmi“. Dodal, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná inak, a to tak, že pre prípad objektívnej zodpovednosti podľa § 420a OZ sa neskúma zavinenie a je nepodstatné, či bola alebo nebola porušená prevenčná povinnosť. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne vyjadrila. Namietala, že žalobca odôvodnil prípustnosť dovolania § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, avšak žiadnym spôsobom nepoukázal na rozhodnutia najvyššieho

súdu, v zmysle ktorých by dovolací súd rozhodoval rozdielne a preto dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP nie je prípustné. Dodala, že žalobca nikde v dovolaní neuvádza, že by dovolanie zakladal podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a ak by aj, nie je takýto dôvod dostatočne odôvodnený, a preto ani dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ nie je prípustné. Uznesenie najvyššieho súdu z 19. apríla 2011, sp. zn. 5 Cdo 1/2010, na ktoré poukazuje žalobca vo svojom dovolaní, sa týka iného skutkového stavu, kde sa poškodený domáhal náhrady škody voči subjektu, ktorý spôsobil žalobcovi škodu svojou prevádzkovou činnosťou. Závery uvedené v tomto rozhodnutí ohľadom toho, že porušenie prevenčnej povinnosti nemá žiadny dopad na objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú v súvislosti s prevádzkovou činnosťou podľa § 420a OZ sú vo vzťahu k tomuto konaniu irelevantné. Ani poukaz na rozsudok najvyššieho súdu z 30. júna 2008 sp. zn. 3 Cdo 234/2007 nie je relevantným, keďže sa rovnako týka odlišnej skutkovej i právnej situácie, keďže je nevyhnutné rozlišovať medzi zodpovednostným vzťahom žalobcu voči poškodeným, ktorým spôsobil škodu svojou prevádzkovou činnosťou a poisťným vzťahom medzi žalobcom a žalovanou. Žalovaná v zmysle uzatvorenej poisťnej zmluvy nie je povinná poskytnúť poisťné plnenie v súvislosti s každou škodovou udalosťou, za ktorú objektívne zodpovedá žalobca. Navrhla dovolanie žalobcu odmietnuť, alternatívne zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To

znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

12. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016).

13. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Žalobca formálne prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, avšak z obsahu dovolania, posudzujúc ho v zmysle § 124 ods. 1 CSP je zrejmé, že prípustnosť vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, (a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

15. Pre obidve procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

16. Právnou úpravou dovolania v CSP sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ i c/ CSP sa sleduje zámer minimalizovať (a) nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, (c) rozdielnosti v rozhodovaní odvolacieho súdu a tým prispieť k jednotnému rozhodovaniu.

17. Dovolací súd ako prvý skúmal predpoklad prípustnosti dovolania konkrétne (i keď nesprávne) žalobcom uvedený v dovolaní, a to prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných

právných názorov, teda ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili a nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho procesnou povinnosťou a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych odlišných, protirečiacich si rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V takom prípade je dovolateľ povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne a zaujal iné právne závery. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, nevymedzí označením rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Ak by dovolací súd postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu.

19. Dovolateľ v dovolaní žiadnymi konkrétnymi rozhodnutiami najvyššieho súdu nepreukázal, že dovolací súd pri posudzovaní predmetnej veci rozhoduje rozdielne, prijímajúc v skutkovo a právne obdobných prípadoch (dovolacích konaniach) odlišné právne závery. Dovolateľ poukázal len na dve rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a to 1/ sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28. januára 2009 a 2/ sp. zn. 5 MCdo 20/2009 z 25. januára 2011, ktoré sa týkajú rozdielných skutkových i právnych prípadov a absolútne nepreukazujú, že by dovolací súd rozhodoval o rovnakej právnej otázke rozdielne. Dovolací súd preto dospel k jednoznačnému záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 421 ods.1 písm. c/ CSP.

20. Dovolací súd skúmal, či prípustnosť dovolania nevyplýva z § 421 ods.1 písm. a/ CSP, nakoľko z obsahu dovolania, posudzujúc ho v zmysle § 124 ods. 1 CSP je zrejmé, že dovolateľ, použijúc slová „odvolací súd rozhodol rozdielne ako súd dovolací“, prípustnosť vyvodzuje z § 421 ods.1 písm. a/ CSP. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (hoc i nesprávne označenom ako § 421 ods.1 písm. c/ CSP) žalobca uviedol (bod 3), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná inak, a to tak, že pre prípad objektívnej zodpovednosti podľa § 420a OZ sa neskúma zavinenie a je nepodstatné, či bola alebo nebola porušená prevenčná povinnosť, konkrétne poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z 19. apríla 2011 sp. zn. 5 Cdo 1/2010. Namietal, bez vymedzenia právnej otázky, zamietnutie žaloby pre neskoré nahlásenie výšky škody žalovanej a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 30. júna 2008 sp. zn. 3 Cdo 234/2007.

21. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

22. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi žalobcom označenými existujúcimi rozhodnutiami dovolacieho súdu (judikátmi), ktoré tvoria súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým, prejednávanej prípadom. Vychádzajúc z kontextu skorších rozhodnutí (judikátov) a ich skutkového vymedzenia pritom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Takúto činnosť dovolací súd zameriava na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skorších prípadov označených žalobcom v jeho dovolaní (3 Cdo 234/2007 a 5 Cdo 1/2010).

23. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odôvodňuje žalobca poukázaním na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 1/2010 z 19. apríla 2011. Toto rozhodnutie bolo vydané v dovolacom konaní vo veci týkajúcej sa náhrady škody, ktorá vznikla žalobcovi ako poškodenému voči žalovanému, ktorý sám bol subjektom, ktorý spôsobil žalobcovi škodu svojou prevádzkovou činnosťou, išlo o vzťah poškodeného a škodcu. V prejednávanej veci ide o nárok poisteného voči poisťovateľovi a predmetom konania nie je náhrada škody v zmysle § 420a a nasl. OZ, ale plnenie z poistnej zmluvy. Z obsahu súdneho spisu a odôvodnení rozhodnutí nižších súdov (teda aj napadnutého odvolacieho rozhodnutia) ako nepochybné vyplýva, že predmetom sporu je nárok žalobcu na poistné plnenia voči žalovanej na základe poistnej zmluvy č. 81202167706 uzatvorenej 7. mája 2010, súčasťou ktorej sú Všeobecné poistné podmienky pre zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu - 2009, a to z titulu poistnej udalosti č. 300833213 zo 17. októbra 2011. Z uvedeného je zrejmé, že predmetný odkaz dovolateľa sa týkal sporu skutkovo a právne zreteľne odlišného. Ani strohý odkaz na uznesenie najvyššieho súdu z 30. júna 2008 sp. zn. 3 Cdo 234/2007, v ktorom sa vymedzuje pojem škody, a to bez konkretizácie právnej otázky, nie je relevantným. Námietku, že odvolací súd zamietol žalobu aj pre neskoré nahlásenie výšky škody, nemožno považovať za vymedzenie právnej otázky. Dovolacia argumentácia žalobcu, že odvolací súd sa v danom prípade odklonil od záverov vyjadrených vo vyššie citovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, je preto neopodstatnená a nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

24. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

25. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v dovolacom konaní úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu.

26. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.